

LJUBIMKA

U liftu
Vezana
Opojna

LJUBIMKA
EROTSKE PRIČE 1

U liftu
Vezana
Opojna

Izdavač
Autorsko izdanje

Dizajn i prelom
© Ljubimka

Lektura i korektura
© Ljubimka

Tiraž
300

Štampa
Grafoprint,
Gornji Milanovac

Sva prava zadržana
© Ljubimka
Sve Ljubimkine priče se nalaze na ljubimka.com

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-32

LJUBIMKA, 1990-
[Erotske priče]. [1], U liftu ; Vezana ; Opojna / Ljubimka. - Beograd
: Ljubimka, 2026 (Gornji Milanovac : Grafoprint). - 326 str. : ilustr. ; 21 cm

Ljubim

LJUBIMKA

U listu
Vezana
Opojna

U liftu

Poglavlje 1

„Zadržite vrata!”

Marija je frustrirano izdahnula zbog ovog sranja od dana dok je trčala ka liftu. Mobilni joj je zazvonio u džepu sakoa. Prebacila je torbe preko desnog ramena kako bi ga izvukla. Kreštava melodija bila je iritantna poput budilnika. Prokleta sokočalo nije prestajalo da zvoni celo popodne.

Podigla je pogled tek toliko da krajičkom oka vidi veliku istetoviranu šaku koja drži vrata lifta dok je konačno oslobađala crni telefon. Okrenula ga je u ruci da se javi i nespretno zamahnula, a telefon je tresnuo i otklizao po sumorno dizajniranom mermernom podu.

„Sranje”, promrmljala je, već maštajući o flaši vina koju će da razbuca čim stigne kući kako bi brzo i lagano privela dan kraju. Bar je otklizao ka liftu, koji ju je i dalje čekao. Bog bl

Rasejana zbog tašne i napornog dana, Marija je povukla kaiš torbe više uz rame, a onda se sagnula da podigne tašnu. Prebacila ju je preko ruke još jednom i pogledala u telefon da vidi čiji je poziv propustila. Ekran je bio crn.

„Šta sad...?“ Pokušala je da ga uključi, ali ništa se nije promenilo. „Savršeno...”

Nije smela da ostane bez telefona. Ne kad ju je šef zvao na svakih pet minuta da proveri kako napreduje posao. To što je bio petak uveče i početak vikenda nije mu mnogo značilo pred sam kraj projekta. Biće presrećna kada se ovaj ugovor završi.

Uz uzdah, umorno je posegnula ka tabli i pritisnula dugme za povratak na šesti sprat po eksternu bateriju koju je zaboravila u fioci. Krajičkom oka je primetila koliko je njen dobri Samarićanin zapravo visok.

A onda se lift zaustavio uz trzaj i nastao je mrkli mrak.

Relja se trudio da se ne nasmeje izbez

na traženje humora u svakoj situaciji. A Riđa mu je bila prokleta smešna. Bio je zahvalan na skretanju misli.

Riđa se pružila ispred njega da pritisne dugme. Umalo se nije nasmejao kada ga je udarila barem pet puta. Međutim, smeh mu je zapeo u grlu čim mu je nozdrve ispunio miris njenog šampona. Jedna od stvari koju je voleo kod žena: kosa im je uvek mirisala na cveće. A taj miris, u kombinaciji s tim crvenilom, mekoćom i talasima... Gurnuo je ruke u džepove farmerki kako bi se suzdržao da ne provuče prste kroz tu gustu masu. Ali, gospode, koliko je to želeo, samo jednom.

A onda je Riđa nestala, kao i sve ostalo, kada se lift trznuo i stao, a svetla se ugasila.

Udahnuo je i posrnuo unazad, ka uglu lifta. Čvrsto zatvorivši oči, spustio je glavu u šake i počeo da broji unazad od deset, pokušavajući da se seti tehnika disanja kako ne bi sasvim odlepio.

Zatvoren prostor lifta je bio jedno – godine terapije su mu pomogle da to

Ali nije mu smetalo jer je shvatio da ponovo stoji uspravno i diše normalnije. Panika je, nekom magijom, iščezla. Zahvaljujući njoj.

Marija bi vrisnula da je mogla, ali se smejala toliko jako da je jedva dolazila do daha. *Savršeno! Ovo je jebeno savršeno!*

Niko ne bi poverovao kakva je gomila sranja bio njen današnji dan. Počelo je kada je polomila štiklu na omiljenim sandalama s kaišićima dok se penjala stepenicama iz podzemnog prolaza na Zelenom vencu. Morala je da se okrene i vrati u stan, što je bilo dvadeset minuta puta samo da bi se preobula, zbog čega je istovremeno zakasnila na posao i zaradila žuljeve na oba mala prsta jer je uzela jedinu preostalu obuću, par novih štikli, koja joj se slagala uz sako. Posle toga je sve krenulo nizbrdo. A sad još i ovo!

Bilo je kao u nekom glupom sitkomu s nasnimljenim smehom i svime što ide uz to. Groknula je pri toj pomisli. Absurdnost tog zvuka, cele situacije i ukletog dana naterala ju je da se ponovo zas

Tihi prizvuk osmeha u njegovom glasu učinio je da se oseti mrvicu manje glupo. „Zar je toliko loše?”

„Najgore moguće”, rekla je i uzdahnula. „Šta misliš, koliko ćemo ostati ovde?”

„Ko zna. Nadam se ne dugo.” U glasu mu se osetila oštrina koju Marija nije razumela.

„Da. Zar nema nekakvog pomoćnog osvetljenja?” Prešla je prstima preko table s dugmićima i nasumično pritiskala u potrazi za alarmom, ali nijedno nije reagovalo. Znala je, s obzirom na to da je radila u ovoj zgradi poslednje dve godine, da na kablju telefona za hitne slučajeve nedostaje slušalica. Čari rada u poslovnoj zgradi iz šezdesetih.

„Ovi noviji imaju.”

Marija je konačno odustala od dugmića. Okrenula se ka vratima i tri puta kucnula zglobovima po metalu. „Hej! Ima li koga? Da li me neko čuje? Zaglavili smo se u liftu!” Prislonila je uvo na hladnu površ

Marija se sagnula i protrljala bolno mesto koje joj je, očigledno, potkačio cipelom. „Da. Jesi li to seo?”

„Da. Kad smo već tu, mogu i da se smestim. Stvarno nisam hteo da te udarim. Nisam skontao...”

„Šta? Nisi mogao da me vidiš kako stojim ovde?” Nasmejala se, pokušavajući da okrene situaciju na šalu i malo probije led, ali njegovo ćutanje glasno je odzvanjalo u malom prostoru.

Uzdahnula je i, oslanjajući se rukama o zid, vratila se na „svoju stranu lifta”. Saplela se kada joj se levo stopalo zapetljalo u kaiš jedne od torbi. Cipela joj je spala. Poraženo je izula i drugu. Otklizala je... negde u mrak.

„Pa, mogla bih i ja da se udobno smestim”, rekla je jednako da bi prekinula mračnu tišinu koliko i da bi ćaskala s njim. Pronašla je zadnji ugao lifta i sela, a zatim pažljivo ispružila noge ispred sebe i prekrstila ih u zglobovima. Poravnala je suknju preko butina, a onda prevrnula očima na sopstveni potez. Nije kao da je sada mogao da virne.

Ljubimka

Grubo je prešao rukom preko kratke kose, svestan da zvuči kao potpuni idiot, što je bio razlog zašto je retko koga upoznao van svog uskog kruga ljudi.

Ali njen odgovor je zvučao potpuno iskreno. „Oh, okej. Pa, o čemu onda da ćaskamo?”

Vezana

Poglavlje 1

„Nema šanse da te pustim da me vežeš.”

„Hajde, Šila.” Alek protrlja čelo. „Vezane su mi ruke.”

Šila se uz smeh zavalila u ogromne jastuke na kauču. „Tebi su vezane ruke? Je l' me zajebavaš?”

„Ozbiljan sam. Imam rok i, ako odmah ne počnem s fotkanjem, najebaću.”

Sranje. Alek joj nije bio samo komšija, bio joj je i dobar prijatelj i toliko se radovao toj velikoj prilici za objavljivanje knjige svojih erotskih fotografija... Mrzela je i samu pomisao da bi nešto moglo to da upropasti.

„Šta je s Biljanom?”

„Raskinuli smo.”

„O, ne! Šta se desilo? Ipak je shvatila da neće da ti glumi robinju?”

Opcjna

